

WRĘCZYCA WIELKA

OBLUBIENIEC

Nr 2019/45 10.11.2019

Tygodnik Parafii Świętego Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny

Drodzy Parafianie! Bracia i Siostry w Chrystusie! Święty Kościele we Wręczycy!

„A ja w sprawiedliwości ujrzę Twe oblicze,
ze snu powstając, nasycę się Twoim widokiem.” (Ps 17, 15)

Po intensywnej modlitwie za zmarłych warto zadać sobie pytanie, czy wierzę, że życie po śmierci w przyszłym świecie, w Domu Ojca, będzie ostatecznym nasyceniem? Nie dziw się, że doświadczasz na tym świecie niedosytu. Nie goń za konsumowaniem kolejnych dóbr doczesnych. Pomóż też braciom i siostram odkryć, że najlepsze jest wciąż przed nami. To nie znaczy, że dopiero po śmierci jest prawdziwe życie, bo tu już możemy go smakować, ale pełnia będzie tam. Powtarzam do Was apostolskie polecenie św. Pawła z dzisiejszego drugiego czytania: „módlcie się za nas, by słowo Pańskie szerzyło się i rozstawiało”.

ks. Robert Grohs, Proboszcz

PAPIEŻ FRANCISZEK NA TWITTERZE:

„Wiara wymaga od nas wyjścia, wyruszenia w drogę. To na drodze życia dokonuje się nasze oczyszczenie. Często idzie ona pod górę, bo prowadzi do tego, co w górze.” (8.11) „Nadzieja chrześcijańska, zasilana światłem Chrystusa, pozwala rozbłysnąć zmartwychwstaniu i życiu w najciemniejszych nocach świata.” (7.11) „Drodzy przyjaciele, w listopadzie, jesteśmy zaproszeni do modlitwy za #zmarłych. Powierzmy Bogu, szczególnie w Eucharystii, zmarłych z naszych rodzin, przyjaciół i znajomych, okazując im bliskość w duchowej wspólnocie Kościoła.” (6.11) „Wiele razy w życiu stajemy wobec wyboru: albo przyjmując zaproszenie Pana, albo zamknąć się w swoich sprawach, drobiazgach? Prośmy Pana o łaskę ciągłego przyjmowania zaproszenia na Jego święto, które jest darmowe.” (5.11) „Świętość jest owocem łaski Bożej i naszej dobrowolnej na nią odpowiedzi. Świętość jest darem i wezwaniem.” (4.11) „Dzisiejsza Ewangelia (Łk 19, 1-10) ukazuje nam, że miłosierne spojrzenie Pana dosięgnie nas zanim my sami zdamy sobie sprawę, że go potrzebujemy, aby być zbawionymi.” (3.11)

ŚWIĘTA MYŚL OD ŚWIĘTYCH:

„We wszystkim tym, co zdarza się w życiu człowieka, trzeba odczytać ślady miłości Boga. Wtedy do serca wkroczy radość.”

(Czcigodny Sługa Boży Stefan Wyszyński)

OGŁOSZENIA DUSZPASTERSKIE

1. W XXXII Tygodniu Zwykłym prosimy Ojca, by oddalił od nas „wszelkie przeciwności, abyśmy wolni od niebezpieczeństw duszy i ciała, mogli swobodnie pełnić służbę” dla Niego.
2. Przeżywamy dziś 11. Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym, którego głównym organizatorem jest Papieskie Stowarzyszenie Pomocy Kościołowi w Potrzebie. W tym roku tematem jest Sudan Południowy – Przemilczane cierpienie.
3. Jutro, w Narodowe Święto Niepodległości, zapraszamy wszystkich kochających Polskę i Polaków szczególnie na Mszę św. dziękczynną i błagalną w intencji naszej Ojczyzny o 10:00. Przed nią, o 9:45, uczniowie Szkoły Podstawowej dadzą koncert pieśni patriotycznej.
4. Również jutro o 15:00 przy domu św. Józefa odbędzie się już po raz czwarty „Ognisko niepodległości” połączone ze wspólnym śpiewaniem pieśni patriotycznych, na które już teraz wraz ze współorganizatorem, stowarzyszeniem „WeWręczycy”, serdecznie zapraszamy.
5. W poniedziałek przypada również wspomnienie św. Marcina z Tours, biskupa, we wtorek – św. Jozafata, biskupa i męczennika, o którym znajdziemy wartościowy tekst w najnowszym „Oblubieńcu”, a w środę – św. Benedykta, Jana, Mateusza, Izaaka i Krystyna, pierwszych męczenników Polski.
6. We wtorek od rana do wieczora, a w środę (13 listopada) do 15:00, można będzie składać w przedsionku domu św. Józefa sprzęt elektroniczny i zabawki elektryczne, które zostaną zutilizowane staraniem firmy *Green Office Ecologic* (legitymującej się zgodą Kurii Metropolitalnej w Częstochowie), która to organizuje. Całkowity dochód z akcji przeznaczony zostanie na dzieła misyjne. W tym roku planowany jest zakup inkubatorów dla szpitala na Wybrzeżu Kości Słoniowej i wyprawki dla dzieci z Kamerunu.
7. W piątek, trzeci w miesiącu, pod przewodnictwem Ks. Andrzeja i młodzieży odbędzie się, od 20:00 do 21:00, adoracja Pana Jezusa. Serdecznie zapraszamy.
8. Zgodnie z zarządzeniem Księdza Arcybiskupa Metropolity 17. listopada, czyli za tydzień, odbędzie się zbiórka do puszek na Caritas Archidiecezji Częstochowskiej, między innymi na dofinansowanie placówek Caritas dla bezdomnych oraz na pomoc dla ludzi zagubionych życiowo.
9. Również za tydzień o 11:00 odbędzie się spotkanie rodziców młodzieży z klas pierwszych przygotowującej się do bierzmowania.
10. We wtorek odbędzie się obowiązkowe spotkanie dla kandydatów do bierzmowania z VII klas, a we czwartek – VIII klas.
11. Zgodnie z zapowiedzią w najbliższą sobotę dzieci uczęszczające na różaniec w październiku wyjeżdżają na do sanktuarium św. Józefa w Częstochowie.
12. W ubiegłą niedzielę do skarby przy figurze św. Izydora na pomoc w zakupie opału na okres zimowy dla najuboższych parafian złożyliśmy około 1200 zł.
13. W najnowszej „Niedzieli” polecamy szczególnie artykuł „Pierwszy cud nad Wisłą oraz wywiad pt. „Nie lękajcie się... nowych technologii” o obecności mediów katolickich na Instagramie.
14. Dziękujemy tym, którzy złożyli ofiary na fundusz młodzieżowy, z którego zostanie częściowo sfinansowany ich wyjazd rekolekcyjny.

Adhortacja Apostolska CHRISTIFIDELES LAICI

**O powołaniu i misji świeckich w Kościele i w świecie
dwadzieścia lat po Soborze Watykańskim II, odc. 20**

**ROZDZIAŁ III – PRZEZNACZYŁEM WAS NA TO, ABYŚCIE SZLI I OWOC
PRZYNOSILI**

Współodpowiedzialność świeckich w Kościele-Misji

ŻYĆ EWANGELIĄ SŁUŻĄC CZŁOWIEKOWI I SPOŁECZEŃSTWU

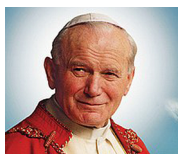
36. Kościół, który w mocy Ducha Świętego przyjmuje i głosi Ewangelię, staje się wspólnotą ewangelizowaną i ewangelizującą i dlatego jest sługą ludzi. W Kościele świeccy uczestniczą w misji służenia człowiekowi i społeczeństwu. Ostatecznym celem Kościoła jest oczywiście Królestwo Boże, którego Kościół „stanowi załążek oraz zaczątek (...) na ziemi”, a więc jest całkowicie poświęcony chwale Ojca. Królestwo jest jednak również źródłem pełnego wyzwolenia i całkowitego zbawienia dla ludzi; przeto z nimi Kościół przebywa swą drogę i żyje, zachowując w ciągu dziejów rzeczywistą i głęboką solidarność z ich dziejami.

Tak więc zgodnie z otrzymanym zadaniem Kościół objawia światu tajemnicę Boga jaśniejącą w Jezusie Chrystusie, a równocześnie objawia człowieka jemu samemu, ukazuje mu sens jego istnienia, otwiera go na całą prawdę o tym, kim jest i jakie jest jego przeznaczenie. W tej perspektywie staje się jasne, że Kościół — na mocy swojej misji ewangelizacyjnej — jest wezwany do tego, by służyć człowiekowi. Służba ta wyrasta przede wszystkim z owego cudownego i poruszającego do głębi faktu, że „Syn Boży przez wcielenie swoje zjednoczył się jakoś z każdym człowiekiem”.

Dlatego człowiek „jest pierwszą drogą, po której winien kroczyć Kościół w wypełnianiu swojego posłannictwa, jest pierwszą i podstawową drogą Kościoła, drogą wyznaczoną przez samego Chrystusa, drogą, która nieodmiennie prowadzi przez Tajemnicę Wcielenia i Odkupienia”.

Sobór Watykański II wielokrotnie, w sposób bardzo jasny i stanowczy mówi o tym w swoich dokumentach. W doniosłym tekście Konstytucji *Gaudium et spes* czytamy: „Kościół idąc ku swemu własnemu zbawczemu celowi, nie tylko daje człowiekowi uczestnictwo w życiu Bożym, lecz także rozsiewa na całym świecie niejako odbite światło Boże, zwłaszcza przez to, że leczy i podnosi godność osoby ludzkiej, umacnia więź społeczeństwa ludzkiego oraz wlewa głębszy sens i znaczenie w powszednią aktywność ludzi. Dlatego też Kościół uważa, że przez poszczególnych swych członków i całą swoją społeczność może poważnie przyczynić się do tego, aby rodzina ludzka i jej historia stawały się bardziej ludzkie”.

W tym działaniu na rzecz rodziny ludzkiej, za które jest odpowiedzialny cały Kościół, szczególna rola przypada w udziale katolikom świeckim; właśnie „świecki charakter” zobowiązuje ich do tego, by przy użyciu właściwych sobie i niezastąpionych środków ożywiali rzeczywistość doczesną duchem chrześcijańskim.

Krzewić poszanowanie dla godności osoby ludzkiej

37. Uświadamianie sobie i innym nienaruszalnej godności każdej osoby ludzkiej stanowi istotne, a poniekąd centralne i jednoczące zadanie tej posługi na rzecz rodziny ludzkiej, do sprawowania której Kościół, a w nim katolicy świeccy, są

powołani.

Pośród wszystkich stworzeń tylko człowiek jest „osobą”, podmiotem świadomym i wolnym, i właśnie dlatego stanowi „ośrodek i szczyt” wszystkiego, co istnieje na ziemi.

Osobista godność jest najcenniejszym dobrem człowieka, który dzięki niej przewyższa swoją wartością cały świat materialny. Słowa Jezusa: „Cóż bowiem za korzyść stanowi dla człowieka zyskać świat cały, a swoją duszę utracić?” (Mk 8, 36), zawierają w sobie jasne i inspirujące twierdzenie natury antropologicznej: wartość człowieka wynika nie z tego, co „ma”, chociażby posiadał nawet cały świat — ale z tego, kim „jest”. Liczą się nie tyle dobra tego świata, co dobro osoby, dobro, którym jest sama osoba.

Godność osoby ludzkiej jawi się w całym swoim pięknie wówczas, gdy weźmie się pod uwagę jej pochodzenie i przeznaczenie: stworzony przez Boga na Jego obraz i podobieństwo, odkupiony drogocenną krwią Chrystusa, człowiek został wezwany do tego, by być „synem w Synu”, żywą świątynią Ducha Świętego, i jest przeznaczony do życia wiecznego w uświęcającej komunii z Bogiem. Dlatego wszelki gwałt zadany osobistej godności istoty ludzkiej wzywa o pomstę przed obliczem Bożym i jest obrazą Stwórcy człowieka.

Patroni do poznania

Święty Jozafat Kuncewicz, biskup i męczennik

Jan Kunczyc (nazwisko zmienił później na Kuncewicz) urodził się w 1580 r. we Włodzimierzu Wołyńskim (na Ukrainie, wówczas w Rzeczypospolitej) w mieszczańskiej rodzinie prawosławnej. Ojciec był ławnikiem miejskim. Rodzice było ludźmi bardzo religijnymi.

Wiele lat później Jan wspominał ważne wydarzenie z lat dziecińczych. Kiedy będąc z matką w cerkwi dowiedział się, czym był ofiara krzyżowa Jezusa, zauważył spadającą z krzyża iskrę i za chwilę poczuł, jak ta iskra przeniknęła do jego serca. Od tego momentu ukochał liturgię. Przez kolejnych 20 lat nie opuścił żadnego nabożeństwa w cerkwi.

Początkowo uczęszczał do szkoły katedralnej w rodzinnym mieście, gdzie nauczył się czytania i pisania zarówno w języku staro-cerkiewno-słowiańskim, jak i w języku polskim. Później rodzice, którzy chcieli, by zajął się kupiectwem, wysłali go do Wilna, gdzie terminował u znajomego kupca Jacentego Popowicza. Tam zetknął się

z unitami - katolikami obrządku wschodniego, którzy w Wilnie sprawowali liturgię w cerkwi Świętej Trójcy.

Na wschodnich rubieżach ówczesnej Polski, które były terenami granicznymi między prawosławiem na Wschodzie a katolicyzmem na Zachodzie, żyło wielu unitów. Kościół grekokatolicki sprawuje kult w rycie bizantyńskim, jednak w pełni w zgodzie z nauką Kościoła łacińskiego i podlega papieżowi. Od czasu schizmy w 1054 r. wielokrotnie zawierane były unie, dzięki którym część prawosławnych wracała do Kościoła katolickiego. Niestety, w tamtych czasach religia była bardzo związana z polityką, dlatego unie te nie były trwałe.

Na pograniczu Rzeczypospolitej i ziem ruskich już w 1257 r. dominikanie doprowadzili do pierwszej unii, która przetrwała do ujarznienia Rusi przez najazd tatarski. Kolejne unie zawierane były w XV wieku. Największe znaczenie miała unia brzeska zawarta w roku 1596, czyli tuż przed przybyciem Jana do Wilna.

Młody Kościół unicki był bardzo atakowany przez prawosławie, popierane przez Kozaków i Moskwę. Dochodziło wielokrotnie do czynów zbrojnych. Unicy byli traktowani jako odstępcy od wiary i zdrajcy. Wojsko atakowało unickie cerkwie, a hierarchowie usiłowali osadzać duchownych prawosławnych w ich parafiach. Doszło nawet do tego, że w roku 1620 przybył do Polski potajemnie jerozolimski patriarcha prawosławny Teofanes i na miejsce biskupów unickich konsekrował prawosławnych: we Włodzimierzu, Przemyślu, Pińsku, Łucku, Chełmie i w Połocku. W Kijowie osadził biskupa prawosławnego na miejsce unickiego metropolity. Ci właśnie biskupi wszelkimi środkami zmuszali unitów do powrotu do prawosławia.

W takim trudnym okresie Jan zbliżył się do grekokatolików. Zaprzyjaźnił się z Genadijem Chmielnickim, studentem Seminarium Papieskiego w Wilnie, z Piotrem Arkadiuszem, uczonym grekokatolickim, bardzo zasłużonym dla unii, oraz z Janem Welaminem Ruskim, który w Rzymie ukończył Kolegium Ruskie i przystąpił do unii. Zetknął się także z jezuitami. Dzięki tym kontaktom poszerzył swoją wiedzę i wzrastał duchowo.

W 1604 r. wstąpił do bazylianów (to jedyny w Polsce męski zakon obrządku grekokatolickiego) i złożył śluby w monasterze św. Jerzego. Od tego czasu nosił imię Jozafat. Aktu jego przyjęcia do zakonu dokonał sam metropolita unicki, Hipacy Pocij. Jako brat zakonny Jozafat kształcił się w niedawno założonej Akademii Wileńskiej, gdzie studiował filozofię, teologię, język starosłowiański i liturgię. W 1609 r. otrzymał święcenia kapłańskie i został magistrem nowicjatu. W roku 1613 powierzono mu funkcję przełożonego klasztoru i kościoła bazylianów w Wilnie, którą pełnił z wielkim zaangażowaniem. W latach 1614-1615 towarzyszył metropolicie halicko-kijowskiemu w podróży wizytacyjnej do Kijowa. Po drodze Jozafat zdołał pozyskać dla unii wojewodów połockiego i nowogrodzkiego oraz ufundować klasztor bazylianek w Krasnymborze.

W roku 1617 został mianowany arcybiskupem Połocka po zmarłym właśnie tamtejszym metropolicie. Święcenia biskupie otrzymał 12 listopada 1618 w Wilnie, po czym wyruszył do Połocka, by odbyć ingres. Zapisał się w pamięci współczesnych jako niezwykły arcybiskup, który nosił stale habit zakonny, nigdy nie jadał mięsa,

mieszkał w jednej izbie, którą dzielił jeszcze z pewnym bezdomnym. Dla siebie niczego nie potrzebował, natomiast troszczył się o podwładnych i walczył o przywileje dla duchowieństwa unickiego. Dbał o splendor nabożeństw liturgicznych, niezmordowanie głosił słowo Boże, przemawiał do ludu przy każdej okazji. Szczególną zaś opieką otoczył chorych i ubogich. Był zwolennikiem wczesnej i częstej Komunii świętej. Często wizytował placówki i kapłanów. Dla duchowieństwa ogłosił konstytucje, składające się z 48 przepisów postępowania oraz dodatkowo z 9 paragrafów dla tych, którzy by łamali prawo. Dla mniej wykształconych kapłanów ułożył katechizm jako podstawę do nauczania. Wprowadził obowiązek odprawiania codziennie Świętej Liturgii. Od swoich kapłanów żądał odmawiania brewiarza i comiesięcznej spowiedzi. Wysyłał do nich pisma wyjaśniające różnice między katolicyzmem a prawosławiem.

Nie trudno się dziwić, że taka aktywność biskupa budziła niezadowolenie przeciwników unii z Kościołem rzymskim. Potężną kampanię przeciwko Jozafatowi wytoczył wspomniany już Teofanes, patriarcha Jerozolimy, który tajnie przybył jako delegat prawosławnego patriarchy Konstantynopola. Mianował biskupem prawosławnym Melecego Smotryckiego, który usiłował przekonać wiernych, że jest jedynym prawowitym biskupem na Białorusi. Pamiętać trzeba, że lud tych terenów był w większości niepiśmienny i z pewnością nie rozumiał sporów doktrynalnych. Prawosławni podgrzewali nastroje nacjonalistyczne i szkalowali abp Kuncewicz jako zdrającą Cerkwi.

Kiedy Jozafat musiał w roku 1621 udać się na sejm do Warszawy, wroga mu kampania tak dalece się wzmogła, że zastał po powrocie wzburzone przeciwko sobie wszystkie miasta. W końcu uknuto spisek na jego życie. W październiku 1623 roku udał się do swojej sufraganii do Witebska. Rankiem 12 listopada, zaraz po odprawieniu Mszy świętej, został napadnięty i zabity. Rozjuszony tłum rzucił się na rabunek mieszkania biskupiego, a samego metropolitę maltretowano w sposób okrutny. W końcu dobito go strzałem w głowę. Przed śmiercią Jozafat Kuncewicz miał jeszcze powiedzieć: "Dzieci, czemu napadacie na mój dom? Jeśli macie coś przeciwko mnie, to mnie macie". Sponiewierane ciało Jozafata utopiono w Dźwinie.

Męczeństwo Jozafata poruszyło całą Polskę katolicką. Wielu katolików teraz dopiero zrozumiało, czym jest unia. Natychmiast też rozpoczęto proces kanoniczny. Jozafat został beatyfikowany przez papieża Urbana VIII w 1643 r., kanonizowany w 1867 r. przez Piusa IX. Jest patronem diecezji siedleckiej i drohiczyńskiej, zakonu bazylianów, Rusi, Litwy i Wilna.

Relikwie św. Jozafata przebyły prawdziwie tułaczą drogę. Były one składane w miastach Białorusi, na Litwie, w Polsce. W 1667 r. powróciły do Połocka, ale już w 1706 r. w obawie przed profanacją zostały umieszczone w Białej Podlaskiej. Po kanonizacji carat zażądał ukrycia relikwii. Zostały one przewiezione do Wiednia, a od 1949 r. spoczywają w bazylice św. Piotra w Watykanie. Relikwia lewej ręki św. Jozafata wraz ze skromnym pierścieniem biskupim znajduje się w bazylice Serca Jezusowego na Pradze w Warszawie. Z okazji 300-lecia męczeńskiej śmierci św. Jozafata w 1923 r. papież Pius XI wydał ku jego czci encyklikę *Ecclesiam Dei admirabili*.
[za brewiarz.pl]

Intencje Mszalne

Niedziela 10.11 – XXXII Niedziela w Ciągu Roku

- 8:00** † Apolonię i Józefa Kuców, Stanisława i Stanisławę Soluchów oraz zmarłych z ich rodzin, Apolonię i Józefa Gawędów
- 10:00** † Zofię (21 r.) i Wiesława Dłubaków
- 12:00** O Boże błogosławieństwo dla Mai z okazji roczku oraz 30-lecia urodzin taty Pawła
O Boże błogosławieństwo i potrzebne łaski dla Filipa Hobota z okazji 3. urodzin i dla jego rodziców
- 17:00** † Helenę i Władysława Sygudów, Eleonorę i Józefa Janików

Poniedziałek 11.11 – wspomnienie św. Marcina z Tours, biskupa

- 9:45** **Koncert pieśni patriotycznej**
- 10:00** **Msza św. za Ojczyznę**
- 18:00** † Jana (20r.), Mariannę, Annę i Marka Paturejów, Bożenę i Stanisława Lewandowskich, Helenę i Alojzego Bojanowskich

Wtorek 12.11 – wspomnienie św. Jozafata, biskupa i męczennika

- 17:00** † Michała Razika od siostry Grażyny z synami
- 18:00** † Stanisława (6r.) i Helenę Chudzików, Jerzego i Danielę Olszewskich

Środa 13.11 – wspomnienie św. Benedykta, Jana, Mateusza, Izaaka i Krystyna, pierwszych męczenników Polski

- 18:00** **Nowenna do św. Józefa i Msza św.**
- 1.) W intencjach znajdujących się w skrzynce modlitewnej
 - 2.) O uzdrowienia Marii
 - 3.) † Jana, Władysławę i Adama Kubatów, Piotra i Marcjanę Bojanowskich, Wandę i Augustyna Janików
 - 4.) † Kazimierę Wilk (6 r.)
 - 5.) † Zbigniewa Solucha od żony z dziećmi

Czwartek 14.11

- 7:00** † Za zmarłych proboszczów naszej parafii i kapłanów z niej pochodzących
- 18:00** † Stefanę, Stanisława, Józefa i Romualdę Kędziorów, Annę i Władysława Lizurejów

Piątek 15.11

- 16:00** O Boże błogosławieństwo dla Józefy i Mieczysława Matysiaków z okazji 60-lecia sakramentu małżeństwa
- 18:00** † Leszka Michalika od rodziny Słowakiewiczów
- 18:40** **Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy (do 21:30)**
od 20:00 do 21:00 – **Adoracja prowadzona**

Sobota 16.11

9:00 Msza św. Maryjna

† Mirosława Rozumka od Małgosi Artasz z rodziną

18:00 † Helenę Syguda od sąsiadów Kaniewskich i Dujka

Niedziela 17.11 – XXXIII Niedziela w Ciągu Roku

8:00 † Aleksandrę Kokot-Sygudę od rodziny Nowaków z Andrychowa

10:00 † Juliana (r.) i Sabinę Krysińskich, Zofię i Wacława Adamików,
Monikę i Franciszka Janików, Henrykę Kościelną

12:00 Za parafian

17:00 † Annę (r.), Barbarę i Juliana Krucińskich, Krystynę i Stefana Biernackich

Msze św. w niedziele i święta wolne od pracy 8:00, 10:00, 12:00, 17:00

Msze św. w dni powszednie

7:00, 17:00 (w niektóre dni, według intencji mszalnych), 9:00 (soboty),
18:00 (od poniedziałku do soboty)

Nowenna do św. Józefa w środy o 18:00

Nabożeństwa I-czwartkowe i I-piątkowe o 18:40; I-sobotnie o 9:40

Krąg biblijny w każdą środę o 19:15 w domu św. Józefa; wstęp wolny

Adoracja Najświętszego Sakramentu piątek, 18:40 - 21:30

Próby chóru parafialnego czwartek, 20:00 – 21:30

Codzienna modlitwa różańcowa

W niedzielę o 7:15; od poniedziałku do piątku 7:30; w sobotę 9:40

Odwiedziny chorych z obrzędem Komunii św. poza Mszą św.

Pierwsze piątki i pierwsze soboty miesiąca oraz na żądanie

Grupy Ministranci – soboty o 10:00; lektorzy – czwartek o 19:00,

Spotkania dla młodzieży – piątek o 19:00,

Akcja Katolicka – poniedziałek o 20:00,

Żywy Różaniec – pierwszy wtorek miesiąca, Dzieci Boże – piątek o 16:00,

Diakonia miłosierdzia – pierwszy wtorek miesiąca o 16:30 (kontakt: 609136447),

Diakonia wyzwolenia – pierwszy piątek miesiąca o 19:00.

Biblioteka parafialna w domu św. Józefa, czynna od 17:00 do 17:45

Księgarnia parafialna w domu św. Józefa, czynna od poniedziałku do piątku
od 17:00 do 19:20 i w soboty od 11:00 do 12:00 oraz na życzenie

Kancelaria parafialna

Poniedziałek, środa i piątek po wieczornej Mszy św.; pilne sprawy - tel. 504843975

Kontakt ul. 3-Maja 4, 42-130 Wręczyca Wielka,
parafiawreczyca.pl, tel. 34 3170213, oblubieniec@parafiawreczyca.pl

Konto parafialne

Parafia Katolicka św. Józefa, PKO Bank Polski 66 1020 1664 0000 3802 0331 2881